

Sygn. akt II CSK 190/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko W. P. , H. P., S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w Z.

i X. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 1 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 października 2015 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali na potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że obie te przesłanki zostały odniesione przez skarżących do tego samego problemu - sposobu przedstawienia weksla do zapłaty na tle art. 38 pr. weksl. Nie jest jednak możliwe, by ten sam problem mógł wywoływać równocześnie zasadnicze wątpliwości i różnice zdań w orzecznictwie oraz by był jednoznaczny w stopniu oczywistym, uzasadniając powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Niezależnie od błędnego sformułowania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako całości, w sprawie nie doszło do spełnienia także żadnej ze wskazanych przesłanek z osobna.

Po pierwsze, w sprawie brak sprzeczności w orzecznictwie, na którą powołują się skarżący. Należy zwrócić uwagę, że powołane przez nich wypowiedzi sądów apelacyjnych powinny być odczytywane przez pryzmat okoliczności faktycznych, w których doszło do ich podjęcia. Sformułowane w nich poglądy trudno uznać z tej perspektywy za rozbieżne - prezentują one raczej różne strony tego

samego ogólnego poglądu o konieczności przedstawienia weksla do zapłaty w sposób, który pozwoliłyby dłużnikom wekslowym na zapoznanie się z jego treścią oraz ustalenie w ten sposób istnienia i zakresu swojego zobowiązania. Niezależnie od tego, kwestia stanowiąca, zdaniem skarżących, przedmiot rozbieżności w orzecznictwie, była już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego. Szczególnie istotne znaczenie z tego punktu widzenia ma wyrok z dnia 30 czerwca 2010 r., V CSK 461/09 (nie publ.), w którym jednoznacznie opowiedziano się za możliwością przestawienia weksla do zapłaty przez włączenie go do akt sądowych. Daje to jednoznaczną odpowiedź na wyrażone przez skarżących wątpliwości co do wykładni art. 38 pr. weksl.

Po drugie, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.